ΠΑΝΤΙΕΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αλέξανδρος Καπακτσής

Πρώτα εξήγγειλαν απεργίες κάθε τρεις μήνες με την υπόσχεση να επανέλθουν δριμύτεροι. Αυτή ήταν **η τακτική νούμερο ένα**, ευτελισμού της απεργίας και υπονόμευσης των αγώνων.

Έτσι και την ηγεμονία των εργατικών αντιστάσεων είχαν και την εκτόνωση τους λίγο λίγο επιτύγχαναν. Γιατί όταν λες "όχι στα μέτρα" των μνημονίων αλλά δεν προτείνεις έναν άλλο δρόμο ξεπεράσματος της κρίσης προς όφελος των εργατικών συμφερόντων στην ουσία δέχεσαι ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τα μνημόνια και αυτόν υπηρετείς! Σιωπηλά και μεθοδικά... Άλλωστε κορυφαία στελέχη του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού παραδέχονταν σε στενό κύκλο ότι άλλος δρόμος από τα μνημόνια δεν υπάρχει και το μόνο που μπορεί να γίνει είναι να αποτρέψουμε την άγρια εφαρμογή τους με μία ηπιότερη...

Μετά εξήγγειλαν απεργίες, όχι μόνο χωρίς σχέδιο και συνέχεια αλλά και εκτός τόπου και χρόνου, την τελευταία στιγμή. Αυτή ήταν η **τακτική νούμερο δύο**, ευτελισμού της απεργίας και υπονόμευσης των αγώνων. Είδε και απόειδε ο κόσμος ότι έτσι δεν πρόκειται να γίνει τίποτα και στράφηκε στην μόνη εύκολη και εφικτή λύση. Την κυβερνητική λύση. Την κυβερνητική λύση που του πρότεινε ο ΣΥΡΙΖΑ που ότι έκανε ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός σε μαζικό επίπεδο το έκανε κυβερνητική λογική υποταγής στον μόνο δρόμο των μνημονίων, στέλνοντας μαζικά, μέσω της απογοήτευσης, τον κόσμο σπίτι του.

Με την ευκαιρία αυτή, ο κυβερνητικός και εργοδοτικός συνδικαλισμός δεν έπαψε, στον δημόσιο τομέα που η οργάνωση και οι αντιστάσεις είναι ακόμη ισχυρές, να εφαρμόζει την τακτική νούμερο δύο, με ακόμη πιο χυδαίο τρόπο, αποκλείοντας κάθε άλλη μορφή πάλης που η αυτενέργεια των εργαζομένων προώθησε, όπως οι καταλήψεις υπουργείων κλπ. Μέχρι που η συμμετοχή στις απεργίες έγινε μονοψήφια και τα καλύτερα παιδιά, αγωνιστές για δεκαετίες, εργαζόμενοι, έγιναν απεργοσπάστες, κατανοώντας τη ματαιότητα να χάνουν το

μεροκάματο τους, σε από τα πριν χαμένες και στο ηθικό και στο συμβολικό επίπεδο, μάχες.

Και η Αριστερά; Τι έκανε η αριστερά; Ελάχιστα! Και όσες καλές πρωτοβουλίες πήρε τις κατασπάραξε ο εσωτερικός εμφύλιος, οι αντιπαλότητες, οι σειρήνες του "επίσημου" συνδικαλισμού και οι τρομακτικές απαιτήσεις προσπάθειας που απαιτούνταν να πάνε τα πράγματα αλλιώς. Δεν είναι όμως αυτό το θέμα μας, άλλωστε θα γίνει κάποτε και πρέπει να γίνει μεγάλη συζήτηση, γιατί δεν είχε το κύριο μερίδιο ευθύνης, δεν καθοδηγούσε τους αγώνες, δεν έλεγχε τις μεγάλες εργατικές ενώσεις. Έδωσε όλες της τις δυνάμεις για την επιτυχία των "επίσημων" αγώνων και αν αυτοί τράνταξαν τις καθεστωτικές δυνάμεις και έβαλαν φρένο στην εφαρμογή πολλών μνημονιακών μέτρων σε αυτήν οφείλεται.

Η ευθύνη εκφυλισμού των αγώνων βαραίνει αποκλειστικά τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό που κινήθηκε με σχέδιο σε συνεργασία με τις καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις της αστικής τάξης αλλά και με εκπροσώπους της ίδιας.

Αφού έκαναν ότι είναι δυνατόν να απενεργοποιήσουν δια της απομαζικοποίησης, και να ευτελίσουν δια της κατάχρησης, το όπλο της απεργίας (μια απεργία πρέπει να σχεδιάζεται με τη σοβαρότητα που απαιτεί μια επανάσταση) τώρα θέλουν να το καταργήσουν τελείως.

«Αναζητούμε και άλλους τρόπους δράσης πλην των απεργιών. Μας έχει καταπνίξει η υπερφορολόγηση και η λιτότητα. Πρέπει να αντιμετωπιστούν με προτάσεις οι πλειστηριασμοί της πρώτης κατοικίας και τα κόκκινα δάνεια.» ανέφερε ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Γιάννης Παναγόπουλος. Ο δολοφόνος των εργατικών αγώνων, που δύο χρόνια τώρα που το κίνημα κατά των πλειστηριασμών ματώνει στα δικαστήρια και στα συμβολαιογραφεία, δεν έκανε απολύτως τίποτα, τους χρησιμοποιεί σαν άλλοθι για την επίσημη συνεργασία του με την αστική τάξη.

Έτσι απλά μαζί με διάφορα "φιλεργατικά", για να καταπιούμε το δόλωμα, να αγωνιστούμε με τους αστούς για "Ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας και καινοτομίας με γνώμονα ένα Εθνικό Στρατηγικό Σχέδιο για το μετασχηματισμό του παραγωγικού προτύπου της χώρας." Όλοι μαζί στην ίδια βάρκα. Και αυτοί που έβγαλαν δισεκατομμύρια στην Ελβετία και σε άλλους φορολογικούς παραδείσους, και αυτοί που δίνουν μισθούς που δεν μπορεί να ζήσει κανένας άνθρωπος, το κάθε λαμόγιο που έκανε αρπαχτές σε βάρος του δημόσιου ταμείου, μαζί με τα θύματα τους. **Μόνο ο ΣΕΒ και η ένωση τραπεζών λείπουν. Επίσημα. Γιατί ανεπίσημα είναι οι μέγα χορηγοί.**

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν καμιά δουλειά σε αυτές τις δραστηριότητες ταξικής συνεργασίας.

Πρέπει να ξεκινήσει ένας διάλογος απεγκλωβισμού από τον κυβερνητικό και εργοδοτικό συνδικαλισμό που σαν μεταστατικός καρκίνος στο σώμα των εργαζομένων δεν απορροφά μόνο κάθε δύναμη και ικμάδα αλλά απειλεί να δηλητηριάσει και το μυαλό και τη ψυχή τους.

Ο σχεδιασμός και η πραγματοποίηση μιας απεργίας, κάθε εργατικού αγώνα, πρέπει να πάψει να είναι παιχνιδάκι και διακήρυξη προθέσεων. Ή θα γίνεται με προϋποθέσεις να νικήσει ή έστω να αποσπάσει μερικά οφέλη αλλιώς να μην γίνεται καθόλου.
Η αντιπαράθεση με τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό θα είναι μακρόχρονη και σκληρή. Από την έκβαση της θα εξαρτηθεί το μέλλον των εργαζομένων. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει!